

ΤΙ ΚΑΝΕΙΣ Μ' ΕΝΑ ΛΥΚΕΙΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΙΑΣΕΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ;

ΝΑΖΙ ΜΑΘΗΤΕΣ, ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ. ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ 1ο ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ

Τι διάολο είναι ένα σχολείο; Τι σημαίνει για ένα σχολείο να έχει μαζί μαθητές; Εμείς τι ζόρι τραβάμε με τα σχολεία γενικά και τα σχολεία που έχουν πιάσει ναζί ειδικότερα;

Παρακάτω θα μιλήσουμε για τη μέθοδο με την οποία αντιμετωπίστηκε από τον antifa πυρήνα της Καλλιθέας το γεγονός ότι ένα απ' τα λύκεια της γειτονιάς απέκτησε ναζί μαθητές στο εσωτερικό του. Θα δούμε το σκεπτικό πάνω στο οποίο

στηρίχτηκε μια μικρή αντιφασιστική καμπάνια και θα δούμε τέλος την έκβαση αυτής της παρέμβασης. Πολύτιμος οδηγός μας είναι η αφήγηση μιας νεαρής συντρόφισσας, μαθήτριας του 1ου Λυκείου Καλλιθέας – μια αφήγηση που ουσιαστικά εξιστορεί τα μεθεόρτια της αντιφασιστικής παρέμβασης στο Λύκειό της. Είναι απ' τις σπάνιες φορές που μας παρέχεται μια από-τα-μέσα ματιά, γι' αυτό και παραθέτουμε αυτούσιο ένα μεγάλο της κομμάτι.

ΕΧΕΙ ΝΑΖΙ! ΚΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ!

Μια παρέα ναζί μαθητών του 1ου Λυκείου Καλλιθέας που την είδε λίγο παραπάνω απ' όσο της αντιστοιχούσε. Ναζί συνθήματα που εμφανίζονταν σποραδικά στους τοίχους του σχολείου. Απειλές στους «ανάρχες» του σχολείου. Κατά βάση δηλαδή, όχι κάτι φοβερά ανησυχητικό ή κάτι τόσο πρωτότυπο. Από την άλλη βέβαια, όχι και κάτι αδιάφορο για έναν τοπικό antifa πυρήνα. Ένας σύντροφος το έθεσε ως εξής: «Η πρώτη ύλη με την οποία θα ασχολούμαστε για κανά πεντάρι χρόνια έχει ήδη φτιαχτεί. Κάτι πρέπει να κάνουμε».

Ομολογουμένως το περιβάλλον στο οποίο βρέθηκε για λίγο το antifa kallithea μέσα στον Μάρτη του 2018, δε διέφερε και πολύ από την αιώνια αρχική σταθερά με την οποία έχουν να αναμετρηθούν όλες οι αυτόνομες ομάδες από γεννησιμιού τους μέχρι σήμερα. «Κάτι να κάνουμε». Αντίθετα βέβαια, απ' τις mainstream προσεγγίσεις που θέλουν όλα τα ζητήματα με το φασισμό και τους φορείς του να επιλύονται μ' ένα φοβερό ξύλο, η εμπειρία μας μας έλεγε ότι το πράγμα μπορούσε να αποδειχθεί εξαιρετικά παραγωγικό.

Διαθέταμε ήδη μια συλλογικά κατακτημένη γνώση για την εσωτερική φύση και λειτουργία ενός σχολικού οργανισμού. Είχαμε ζήσει και ξαναζήσει σε διάφορους αναμεταξύ μας συνδυασμούς την εμπειρία τού να μοιράζεις ένα antifa έντυπο στην πύλη ενός λυκείου. Είχαμε συζητήσει τα μικρά και μεγαλύτερα περιστατικά που μας είχαν συμβεί μέσα στα πέντε χρόνια της ζωής του πυρήνα μας: ένας φασίστας λυκειάρχης εδώ, ένας ή περισσότεροι ναζί μαθητές εκεί, ένα παραάκι που μας γουστάρει φανερά παραπέρα. Οπωσδήποτε βέβαια, τα συμπεράσματά μας δεν ήταν σκέτα δικά μας. Αντίθετα, αποτελούν κομμάτι μιας διαρκώς ανοιχτής συζήτησης που τροφοδοτείται και ανατροφοδοτείται από την αντίστοιχη εμπειρία που αφορά κι άλλες antifa ομάδες και συνελεύσεις. Ακόμη περισσότερο: η δική μας εμπειρία έχει μπολιαστεί από όλες τις προηγούμενες προσπάθειες, γνώμες, πρακτικές, επιτυχίες και αποτυχίες που έχουν σημαδέψει την ιστορία της αυτό-

νομης antifa οργάνωσης, έτσι όπως αυτή εξελίχθηκε στη μητρόπολη της Αθήνας από το 2004 και μετά.

Αυτό που παλιότερα θα έπεφτε και θα μας πλάκωνε (κωδικός: μαλάκα έχει φασίστες εκεί) μπορούσε πια να λογιστεί ως μια πρώτης τάξεως ευκαιρία. Ευκαιρία να εμφανιστούμε! Ευκαιρία να εμφανιστούμε για λόγους που η συντριπτική πλειοψηφία της μαθητικής και καθηγητικής κοινότητας θα έκρινε δικαιολογημένους. Και τέλος ευκαιρία να γνωρίσουμε καινούριους φίλους. Εν ολίγοις, η πολύ ελεγχόμενη κινητικότητα των ναζί μαθητών του 1ου Λυκείου Καλλιθέας, μπορούσε να αποβεί πολλαπλά ωφέλιμη για τους σκοπούς μας. Έπρεπε να εκμεταλλευτούμε την ευκαιρία που ανοιγόταν μπροστά μας.

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΤΑΞΙΚΟ ΡΗΓΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΩΣΤΗ ΤΟΥ ΠΛΕΥΡΑ

Δεν μπορούμε εδώ να επεκταθούμε διεξοδικά στην ιστορία του πράγματος, το θέμα πάντως είναι πως από κάποιο σημείο και μετά η συλλογική εργασία των antifa ομάδων και συνελεύσεων έπαψε να αντιμετωπίζει το ερώτημα «τι θα γίνει με τους φασίστες» κοιτώντας τους φασίστες κι άρχισε να το προσεγγίζει προσανατολιζόμενη στη δική μας πλευρά του ταξικού ρήγματος. Αυτό που στα λόγια ονομάζαμε «ταξική διάρθρωση των κοινωνιών μας» κοιτάγαμε να το τσιγκλάμε με κάθε δυνατό τρόπο. Σκοπός μας δεν ήταν να αποδείξουμε ότι έχουμε δίκιο. Σκοπός μας ήταν να ανοίξουμε χώρο για να εμφανιστούν οι δικοί μας. Μέσα απ' αυτό το σχήμα είναι που μπορέσαμε, μολονότι τα μεγέθη μας δεν ήταν ακριβώς κολοσσιαία, να φτιάξουμε χώρο για τις ιδέες μας στις γειτονιές, στις κερκίδες, στα διεκδικούμενα πεδία του δημόσιου χώρου.

Ειδικά για τα σχολεία, είχαμε από καιρό απορρίψει την αριστερή αντίληψη που αντιμετωπίζει τα λύκεια, ως το πεδίο που «η νεολαία μαθαίνει γράμματα», δηλαδή ως ένα ομοιογενές περιβάλλον, δίχως τη δική του εσωτερική ζωή. Στα μάτια μας, κάθε λύκειο έμοιαζε με μια μικρή ζούγκλα, μ' ένα πεδίο σύρρευσης των ταξικών, κοινωνικών και πολιτισμικών αντιθέσεων που παράγονται σε κάθε σημείο του κοινωνι-

κού εργοστασίου. Ξέραμε από πρώτο χέρι, πρώτα ως μαθητές και κατόπιν ως αντιφασίστες που η μοίρα τούς έχει οδηγήσει να βρίσκονται διάφορα πρωινά έξω από σχολικά συγκροτήματα, ότι κάθε σχολείο είναι ένα πεδίο αναγκαστικής συμβίωσης για εκατοντάδες νεαρούς και νεαρές. Αυτή η συνθήκη της αναγκαστικής συμβίωσης που διαφεντεύει τη ζωή των μαθητών και των μαθητριών έχει διπλή όψη: απ' τη μια το ίδιο το γεγονός της συμβίωσης δημιουργεί μια συλλογική δυνατότητα που δύσκολα θα μπορούσε να προκύψει έξω από τους μαζικούς χώρους που φτιάχνει το καπιταλιστικό σύστημα (σκεφτείτε εδώ τον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται οι καταλήψεις στα σχολεία). Κι απ' την άλλη ο αναγκαστικός της χαρακτήρας, το γεγονός δηλαδή ότι εκατοντάδες μαθητές και μαθήτριες που δεν είναι ίδιοι ταξικά, κοινωνικά, πολιτιστικά, βρίσκονται αναγκασμένοι να τρώνε ο ένας στη μάπα τον άλλον, παράγει ένα κάρο εσωτερικές εντάσεις. Εντωμεταξύ από διαφορές άλλο τίποτε: αγόρια-κορίτσια, έλληνες-μη έλληνες, ολυμπιακοί-παναθηναϊκοί, ομοφυλόφιλοι-μη ομοφυλόφιλοι, εργατική καταγωγή-μικροαστική καταγωγή κλπ κλπ. Η κίνησή μας οργανώθηκε με βασικό μπουσούλα αυτήν ακριβώς την ιδέα: κάθε σχολείο είναι μια εστία διαρκούς έντασης.

ΕΠΙΘΕΣΗ!

Κι εντωμεταξύ είχαμε προβλέψει σωστά. Η, έστω και περιορισμένη, κινητικότητα των ναζί είχε ήδη προλάβει να προκαλέσει αισθήματα αηδίας σε πολλούς περισσότερους και περισσότερες απ' όσους κι όσες υπολογίζαμε. Κοινώς, όταν απευθυνθήκαμε στους αρκετούς φίλους και φίλες της ομάδας μας για να τους πούμε «να κάνουμε κάτι», το πράγμα ήταν ώριμο ήδη από μόνο του. Το μαθητικό antifa γκρουπ που στελεχώνεται από διάφορα δικά μας παιδιά ήταν κι αυτό μέσα - «ασυζητητέ» ήταν το γενικό νόημα της απάντησής τους. Τα παιδιά που είχαμε γνωρίσει από προηγούμενα μοιράσματα στο 1ο Λύκειο Καλλιθέας ήταν ψημένα (αν και για λόγους ασφαλείας δεν ήταν μαζί μας τη μέρα της παρέμβασης). Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι από τη γειτονιά που μας υποστηρίζουν με διάφορους

τρόπους σε πολλά απ' όσα κάνουμε ήταν σύμφωνοι. Με τα πολλά, ένα σώμα αρκετών δεκάδων αντιφασιστών και αντιφασιστριών από τη γειτονιά της Καλλιθέας, νεαροί και νεαρές ως επί το πλείστον, βρέθηκε και συζήτησε αυτό το φοβερό και τρομερό «τι να κάνουμε». Μ' έναν περίεργο τρόπο, που μας συμβαίνει συχνά τώρα τελευταία, οι ναζί γίνονταν απ' όλους κι όλες αντιληπτοί ως η κορυφή του παγόβουνου. Στην περίπτωση μας λειτούργησαν απλώς ως αρχική αφορμή που τελικά οδήγησε πενήντα νεαρούς και νεαρές από μια γειτονιά της Αθήνας να συζητάνε για το είδος της οργάνωσης που απαιτούν οι εποχές, για την ταξική διάρθρωση των καλλιθεώτικων σχολείων, για τη σχέση βίας και αντιφασισμού, για τη δημόσια τάξη και την ειδική θέση των ναζιστικών ομάδων στο εσωτερικό της. Το φοβερό και τρομερό «τι να κάνουμε», δίχως να το καταλαβαίνουμε εκείνη τη στιγμή, είχε περάσει σε δεύτερη μοίρα. «Κάτι θα κάναμε» όντως. Αλλά εντωμεταξύ συνειδητοποιούσαμε ότι ήμασταν πολλοί και πολλές. Καταλαβαίναμε ότι τόσο ποσοτικά, όσο και ποιοτικά, συγκροτούσαμε μια αξιοσημείωτη συλλογική δυνατότητα μέσα στην πολεοδομική επικράτεια που μας αναλογούσε. Και τέλος ανυπομονούσαμε να δοκιμαστούμε – δε μας ένοιαζε να απαντήσουμε, μας έκαψε να φτιάξουμε καινούριες ερωτήσεις για λογαριασμό όλων μας.

Μια δημόσια, πολυπληθής, πρωινή επίσκεψη στο σχολείο ήταν αυτό στο οποίο συμφωνήσαμε όλες κι όλοι. Θα χρησιμοποιούσαμε την παρουσία των ναζι και των συνθημάτων τους για να πλώσουμε το κλίμα εντός του σχολείου. Δε χρειαζόταν να έχουμε μαντικές ικανότητες για να είμαστε πεισμένοι ότι διάφοροι μαθητές και διάφορες μαθήτριες είχαν λόγους να μη γουστάρουν τους ναζί. Δεν είχαμε κανένα λόγο να παρουσιαστούμε διακριτικά. Το προηγούμενο μάλιστα βράδυ, οι μαθητές και οι μαθήτριες που δεν ήθελαν να δείξουν τα μούτρα τους σε μια δημόσια antifa κίνηση θα κόλλαγαν στην ομάδα που είχε αναλάβει να βάψει το σχολείο για να το βρούμε έτοιμο το πρωί που θα σκάγαμε όλοι μαζί. Στόχος μας ήταν να μετατρέψουμε την ύπαρξη των ναζι από μη-θέμα, σε θέμα με τα όλα του. Όχι μόνο θα μοιράζαμε την

προκήρυξή μας, αλλά θα τη διαβάσαμε φωναχτά από ντουντούκα. Θα γεμίζαμε το σχολείο τρικάρια, μέσα-έξω. Θα κρεμάγαμε το πανό μας στην είσοδο. Θα τονίζαμε σε όποιον μαθητή και μαθήτρια πέραγε ότι εμείς είμαστε το antifa kallithea. Στην ψυχολογία μας το antifa kallithea δεν είχε λόγο να συμπεριφέρεται ως μια περιθωριακή οργανωσούλα των Εξαρχείων, αλλά είχε κάθε λόγο να εμφανίζεται ως μια υπολογίσιμη τοπική πολιτική δύναμη, που όλοι ξέρουν ποια είναι και τι κάνει.

Στην προκήρυξή μας καταλογίζαμε τη βασική πολιτική ευθύνη στη διευθύντρια του σχολείου. Θέλαμε να τη φέρουμε σε αμυντική θέση, σε μια κατάσταση που θα έπρεπε να απολογηθεί δημόσια για την ανοχή που επεδείκνυε στους ναζί μαθητές της. Το επιχείρημά μας ήταν πως ένα δημόσιο λύκειο είναι ένα λύκειο για όλους – κατά συνέπεια το γεγονός ότι ανέχεται την παρουσία και τις ιδέες των ναζι σημαίνει εκ των πραγμάτων πως για ένα μεγάλο μέρος των μαθητών, ο φυσικός τους χώρος έχει μετατραπεί σε εχθρικό έδαφος. Ξέραμε ότι είχαμε ισχυρά επιχειρήματα με το μέρος μας και φροντίζαμε να τα επικαλούμαστε δίχως φωνές και τσαμπουκάδες. Υπολογίζαμε ότι ο λόγος της παρουσίας μας, παρέα με το ταρατατζούμ του πράγματος θα δημιουργούσε ανακατωσούρα στο εσωτερικό, απ' την οποία ελπίζαμε να βγούμε κερδισμένοι. Ξέραμε από προηγούμενες φορές ότι αυτό το κέρδος ποτέ δεν εμφανίζεται αυτοστιγμεί, αλλά πάντως εμφανίζεται. Την επόμενη ημέρα, την επόμενη εβδομάδα, σε αρκετούς μήνες. Ξέραμε ότι η εσωτερική ένταση θα ανάγκαζε τους ναζί μαθητές να επιχειρηματολογήσουν – για τη φυλή, για τη σημαία, για την πατρίδα, για την ομοφυλοφιλία. Συνεπώς υπολογίζαμε ότι και μόνο που θα άνοιγαν οι ναζί το στόμα τους, οι θέσει εχθροί τους θα αντιμίλαγαν κι οι φύσει αντίπαλοί τους θα είχαν χειροπιαστούς λόγους να εκφράσουν τη δυσάρεσκέιά τους. Οι ίδιοι οι ναζί ως φυσικά πρόσωπα μάς ήταν τελείως άχρηστοι. Το ξέραμε ότι και μόνον με τον όγκο μας θα επιβαλλόμασταν στο χώρο και στις ισορροπίες. Συνεπώς η περιπτωσιολογική συζήτηση που φουντώνει πάντα, όταν το μενού έχει πιθανό συναπάντημα με ναζί,

στην περίπτωσή μας δεν είχε κανένα νόημα. Κανείς δεν επέμεινε, κανείς δεν αναρωτήθηκε, κανείς δεν πρότεινε να ασκήσουμε φυσική βία.

Το όλο πράγμα εξελίχθηκε ακριβώς όπως τα είχαμε υπολογίσει. Για εικοσιπέντε λεπτά το 1ο Λύκειο της Καλλιθέας απέκτησε μια ασυνήθιστη όψη. Πολλές δεκάδες αντιφασιστών και αντιφασιστριών είχαν πιάσει τον κρίσιμο χώρο έξω από το σχολείο και το έκαναν φιλικό για κάθε παιδί της δικής μας μεριάς. Η διευθύντρια έσκιζε τα ρούχα της ότι δεν είναι ναζί. Οι ναζί πήδαν φράχτες και κάγκελα. Οι μαθητές, οι γονείς τους και απλοί περαστικοί ρώταγαν τι παίζει και άκουγαν. Για το τι έγινε μετά μπορεί κανείς να διαβάσει τη συνέντευξη που μας έδωσε μια συντρόφισσα, μαθήτρια του συγκεκριμένου λυκείου – τα λόγια της μας φαίνονται τόσο σημαντικά, που τα παραθέτουμε αυτούσια.

Κατά τα άλλα, το ξέρουμε. Ο εχθρός που περιγράφουμε με τόσο λεπτομέρεια είναι μια απλή παρωνυχίδα της καπιταλιστικής οργάνωσης των κοινωνιών μας και της βίας που εκπορεύεται από κάθε πόρο της. Ως τέτοια μπορεί να αντιμετωπίζεται ως ασήμαντη, ως λίγη, ως σιγά-ταυγά. Από μεριάς μας δεν τη νιώθουμε καθόλου έτσι. Ίσα ίσα μάλιστα πιστεύουμε ότι τα 'χουμε βάλει με αντιπάλους πραγματικούς, σημαντικούς κι επίκαιρους. Ξεκινώντας να πολεμήσουμε τους φασίστες σ' ένα σχολείο της γειτονιάς μας καταλήγουμε να εναντιωνόμαστε, στα λόγια και στα έργα, στις πολιτικές δημόσιας τάξης που εφαρμόζουν τ' αφεντικά πάνω μας. Ξεκινώντας να πολεμήσουμε τους φασίστες σ' ένα σχολείο της γειτονιάς μας καταλήγουμε να εναντιωνόμαστε στις πολεμικές επιδιώξεις του κράτους μας. Λέμε ότι ο εχθρός μας είναι εδώ και κοιτάμε να τον εντοπίζουμε με την πολύ σημερινή του μορφή. Αυτό το τελευταίο δεν είναι καθόλου μικρό πράγμα – ειδικά μάλιστα που τώρα τελευταία οι κάθε λογής επίδοξοι σωτήρες του προλεταριάτου μάς δείχνουν τον εχθρό όλο και πιο μακριά: στη Γερμανία, στις ΗΠΑ, στο Ισραήλ. Είναι κι αυτό βέβαια σημείο των σκοτεινών καιρών μας.

ΕΙΧΕ ΣΑΛΕΨΕΙ ΟΛΟ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ ΕΝΑ ΑΝΤΙΦΑ ΜΟΙΡΑΣΜΑ (ΜΙΑ ΑΦΗΓΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΑ ΜΕΡΙΑ)

Ρε φίλε εγώ σας γνώρισα μέσα απ' το έντυπο που μοιράζατε. Γενικώς, κάθε φορά που ερχόσασταν μετά έπαιζε πάντα φάση. Δεν εννοώ ξύλο και τέτοια. Αλλά μια ένταση μεταξύ των μαθητών. Υπήρχαν αρκετοί που το έπαιρναν κι έλεγαν «τι μαλακία είναι αυτή». Και φυσικά υπήρχαν κι άλλοι πολλοί που απαντούσαν «διάβασε τι λέει πρώτα». Αυτοί που το διάβαζαν ήταν πολλοί, πολλός κόσμος έβρισκε σημεία με τα οποία συμφωνούσε.

Γενικά ρε συ παίζουν πολλά άτομα που σας συμπαθούν. Όταν είχατε έρθει πέρυσι και είχατε πατήσει τα ναζιστικά συνθήματα κι είχατε γράψει τα δικά σας, βγήκε μια συμμαθήτριά μου, ρε φίλε δεν το περίμενα να το ακούσω ποτέ απ' αυτήν, και είπε ότι «είναι λογικό να κάνουν κάτι τέτοιο γιατί δε μπορούν να αφήνουν μέσα τα σκατά. Είναι λογικό». Δηλαδή παρόλο που δεν είναι δικιά μας, πήρε μια ξεκάθαρα θετική στάση απέναντί μας. Άλλοι φυσικά ήταν σε στυλ «δε διαφωνώ με αυτό που έκαναν οι antifa, αλλά δεν πρέπει να κατεβάζουν τη σημαία».

Υπάρχει ένα μεγάλο φάσμα μαθητών που δε γουστάρουν τους φασίστες. Άλλοι το λένε ανοιχτά, άλλοι όχι. [...]

Μια φορά που είχατε έρθει (τότε που βγήκα και σας μίλησα και γνωριστήκαμε) η διευθύντρια σάς έβριζε

πολλή ώρα μετά επειδή της λέγατε για τους ναζί στο σχολείο της. Μετά, άκουσα ένα παιδί απ' το δεκαπενταμελές που της έλεγε «κυρία, μην περιμένετε να είναι φιλικά αυτά τα άτομα, γιατί το σχολείο μας είναι φασιστοφωλιά». [...]

Γενικώς οι φασίστες έπιαναν κόσμο κι έλεγαν ότι οι antifa σκίζουν τη σημαία μέσα στο σχολείο. Ήταν ένας τρόπος να αμυνθούν, γιατί το σκίσιμο της σημαίας ακουγόταν βαρύ σε διάφορους. Ακόμη και όσοι ήταν μαζί μας δεν απαντούσαν ευθέως. Έλεγαν κάτι του στυλ «Δε σκίζουν τη σημαία οι antifa, άκου πρώτα τι λένε». [...]

Για τα προχτεσινά τι να πω; Είχα παρακολουθήσει τη συζήτηση κι ανυπομονούσα να έρθετε να δω τι θα γίνει. Από κείνη τη στιγμή και μετά τα αίματα έχουν ανάψει. Έπαιξε σάλος. Οι φασίστες έλεγαν δεξιά κι αριστερά ότι οι antifa είναι κότρες, για αυτό και ήρθαν με κρίση. Μετά έλεγαν ότι τα βάζουν μαζί μας επειδή είμαστε μικροί (αντίφαση!). Η όλη φάση, αυτό που κάνατε εκείνο το πρωί, συζητιόταν συνεχώς. Σε κάποιο διάλειμμα άκουσα τη διευθύντρια να λέει σε μια καθηγήτρια σχεδόν ουρλιάζοντας «Δεν τους είδες; Με λένε φασίστρια». Βέβαια όταν μίλαγε μαζί σας στην πόρτα το έπαιζε cool, φάση δε με αγγίζουν αυτά που λέτε κι έτσι, αλλά τις επόμενες ημέρες ήταν ράκος. Μι-

λάμε, όσο πέρναγε η ώρα, η διευθύντρια είχε αρχίσει να λωλαίνεται. Ήταν έτοιμη να κλάψει. [...]

Είχε σαλέψει όλο το σχολείο. Μεσ στις τάξεις συζητιόταν φουλ. Οι καθηγητές κάναν ότι δεν είχε συμβεί τίποτα, αλλά η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη. Οι πρώτες αντιδράσεις ήταν «Κύριε, οι βάνδαλοι κατέστρεψαν το πεντακάθαρο σχολείο μας», ξέρεις επειδή το προηγούμενο βράδυ είχε παίξει η γραφτική (ρε φίλε πόσα συνθήματα γράψατε;). Σιγά σιγά βέβαια, καθώς τα πνεύματα ηρεμούσαν, εμφανίζονταν όλο και πιο πολύ παιδιά που έλεγαν ότι «Κάποιο λόγο είχαν (οι antifa) για να έρθουν». Ένα φυτό ρώτησε: «Μα καλά, που τους είδαν τους φασίστες στο σχολείο μας» κι υπήρχαν πολλοί που απάντησαν «Τι λες καλέ που δεν υπάρχουν. Τίγκα είναι». Τα φασιστάκια έμπαιναν κι έβγαιναν στα διαλείμματα στο γραφείο της διευθύντριας σα παλαβά. «Κυρία τι θα γίνει; Κατέβασαν τη σημαία» και τέτοια. Μετά πήγαν και πήραν μια σημαία και την έβαλαν στον ιστό και κάπως έτσι τελείωσε η πρώτη μέρα μετά την παρέμβαση που κάνατε. Με κάποιο τρόπο προσπαθούσαν όλοι να το χωνέσουν. [...]

Κοίτα να δεις. Τα φασιστάκια είχαν πάρει λίγο αέρα τον τελευταίο καιρό, επειδή είχε παίξει όλη αυτή η φάση με τα συλλαλητήρια για τη Μακεδονία. Τώρα

ΘΕΛΩ Μ' ΕΝΑ ΣΠΡΕΪ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΝΑ ΦΩΤΙΣΩ (18 ΜΑΡΤΗ 2018)

Ρε, μας είχε σφηνωθεί η ιδέα να πάμε και να τιγκάρουμε το σχολείο με συνθήματα, το βράδυ πριν μοιράσουμε. Το συζητάγαμε και λέγαμε να το κάνουμε υπερπαραγωγή – ξέρεις να πάμε όλοι οι πιτσιρικάδες και να βάψουμε παντού. Όταν όμως λέμε παντού, εννοούμε παντού. Κάναμε ένα πρώτο μίτινγκ και μαζευτήκαμε όντως αρκετοί. Ήμασταν κάμποσοι απ' τον πυρήνα της Καλλιθέας (οι πιο μεγάλοι φάγανε Χ), μαζί και το νέο αίμα, ξέρεις μαθητές και καθηγήτριες που μας αγαπάνε και θέλουν να κάνουν πράγματα μαζί μας. Συμφωνήσαμε να αράξουμε τη συγκεκριμένη μέρα και ώρα έξω από το σχολείο, να κόψουμε την κατάσταση και να χωθούμε.

Πράγματι στο ραντεβού, όχι μόνον ήμασταν όλοι συνεπείς, αλλά είχαν έρθει και

κάτι ενισχύσεις. Κάναμε ένα τσιγάρο και σιγά σιγά μπαίναμε ανά παρέες μέσα στο σχολείο. Μιλάμε έγινε μακελειό. Δεν βάψαμε μόνον όλους τους τοίχους, αλλά και τα πατώματα και τα ταβάνια. Εντωμεταξύ μέσα στο σχολείο υπήρχαν στημένες σκαλωσιές. Περιπτώ να πούμε ότι όλη η επιφάνεια του σχολείου, πρώτος και δεύτερος όροφος, ταρατσες κλπ έγιναν δικά μας. Ρε λέμε χώσαμε πάνω από είκοσι σπρέι. Μέχρι και τα λόκαλ μήντια μάς έπαιξαν, ότι βανδαλίσαμε ξέρω 'γω το ομορφότερο σχολείο και τέτοια. Κατά τα άλλα η φάση ήταν πολύ οργανωμένη. Είχαμε βγάλει σχέδιο και το ακολουθήσαμε όλοι κι όλες πιστά. Είχαμε μια λίστα με συνθήματα κι ο καθένας ήξερε πού θα γράψει τι. Αλλά και τα συνθήματα ήταν κι αυτά διαλεγμένα. Δηλαδή κοιτάξαμε αυτή τη φορά να αποφύγουμε τα συνθήματα που εστιάζουν στους φασίστες (ξέρεις «τσακίστε», «κάντε» «ράντε») και να μιλήσουμε για τη δική μας μπάντα. Λέγαμε μεταξύ μας, ότι εμείς εκφράζουμε έναν κοινωνικό-ταξικό πλούτο, που για αυτή τη φορά θα άξιζε να τον αναδείξουμε ως τέτοιο. Θέλαμε να αναδείξουμε ότι οι κοινωνίες μας και τα σχολεία μας έχουν γίνει πολυεθνικά, ότι ο δρόμος είναι κι αυτός ένα σχολείο, ότι ανήκουμε σε διάφορες underground φυλές της μητρόπολης που έχουν θέμα με τους φασίστες.

Γενικά το όλο πράγμα πήγε σούπερ. Δεν ήταν μόνο που όλο το σχολείο το άλλο πρωί αλάλαζε ένα τεράστιο what the fuck... Ήταν κιόλας που αυτή η φάση μας έφερε ακόμα πιο κοντά με δικά μας παιδιά από τη γειτονιά, που δεν είναι ακόμη οργανωμένα. Ξέρεις, είχαμε βρεθεί κι είχαμε συζητήσει μαζί τους, λέγαμε για το περιεχόμενο των συνθημάτων κι επικρατούσε ένας σεβασμός που σπάνια τον συναντάς αλλού, ένας σεβασμός δρομίσσιος, ότι τώρα κάνουμε κάτι σημαντικό. Κι όντως, μας κοίταζα καθώς τελειώναμε κι ήμασταν έτοιμοι να πηδήσουμε τα κάγκελα και να βγούμε έξω κι ήμασταν ένα μυστήριο πράμα – είκοσι και βάλε πιτσιρικάδες, σύνθεση πολυεθνική, που για δέκα λεπτά κάναμε όλοι μαζί κάτι εντελώς δικό μας. Είχαμε πάρει όλοι το σοβαρό μας ύφος, αλλά με την πρώτη μαλακία σκάγαμε στα γέλια. Τώρα που το σκέφτομαι βέβαια, αυτή η συνεχής εναλλαγή από το σοβαρό στο αστειό μάς χαρακτηρίζει με τρόπο πολύ πιο βαθύ απ' όσο το περιγράψω τώρα...

[Δείτε το σχετικό video στο antifakallitheia.wordpress.com]

που το σκέφτομαι όλη η ιστορία με τη Μακεδονία έγινε την εβδομάδα πριν έρθετε. Οπότε, όταν ήρθατε έφαγαν ένα χαστούκι και προσγειώθηκαν ξανά. [...]

Βασικά το θέμα συζητιόταν για καμιά βδομάδα μετά. Ας πούμε τη δεύτερη μέρα, αλλά και τις επόμενες ημέρες, το κλίμα γινόταν όλο και πιο συμπαθητικό. Σχεδόν κανείς δεν έδινε άδικο στους antifa. Η πλειοψηφία ήταν σε φάση «Ναι δίκιο είχαν, αλλά ο τρόπος τους ήταν κάπως περίεργος». Γενικά, αν το καλοσκεφτείς πρόκειται για θετική αντίδραση γιατί προερχόταν από άτομα που δεν είναι πολιτικοποιημένα. Ειδικά για τα συνθήματα που γράψατε, οι πιο πολλοί είχαν θετική γνώμη. Τη δεύτερη μέρα έπιασε ο αρχιφασίστας τον πρόεδρο του 15μελούς (ο οποίος είναι ουδέτερος) για να κανονίσει συνάντηση με το σύλλογο καθηγητών με θέμα «τι ήταν αυτό που έγινε». Εντωμεταξύ, η φάση με τη σημαία είχε απογειωθεί. Δυο μέρες στα κολλητά οι φασίστες ανέβαζαν τη σημαία το πρωί, αλλά το βράδυ η σημαία έτρωγε φέрма. Μιλάμε τρέλα! Το επίπεδο παράνοιας χτύπαγε κόκκινο! Ο αρχιφασίστας ξανάπιασε τη διευθύντρια κλαμένος και της είπε «Κυρία, κυρία είδατε; Την ξανακατέβασαν!». Η αντίδραση της διευθύντριας ήταν «δε με νοιάζει. Κάντε έναν έρανο κι όποιος θέλει να βλέπει τη σημαία να

βάλει από την τσέπη του και να την αγοράσει». [...]

Εν πάση περιπτώσει: αυτό που αποφασίστηκε ήταν πως την τρίτη ώρα θα μαζευόμασταν όλοι στο αμφιθέατρο του σχολείου για να μιλήσουμε. Δηλαδή ο σύλλογος των καθηγητών αποφάσισε να διακόψει το μάθημα και να δώσει το λόγο στους μαθητές για να συζητήσουν τι είχε παίξει. Εμφανίστηκε η διευθύντρια κι έβγαλε έναν πρόλογο του στυλ «πρέπει να συζητήσετε όμορφα κι ωραία, γιατί αυτό το θέμα αφορά εσάς τους μαθητές και πρέπει να το λύσετε. Το ξέρω ότι εδώ μέσα υπάρχουν και οι δύο ομάδες». Πρώτος ξεκίνησε ο πρόεδρος του 15μελούς. Είπε «Υπάρχει αυτό το πρόβλημα στο σχολείο. Δεν μπορούμε να το αρνηθούμε. Ξέρουμε όλοι ότι οι antifa δεν έχουν άδικο. Πρέπει το κλίμα μέσα στο σχολείο να ηρεμήσει. Για έξω δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Θα πούμε στον κύριο Κουτσογιάννη, που είναι ο υπεύθυνος του Δήμου Καλλιθέας για τα σχολεία, να έρθει και να τα σβήσει. Μετά μίλησε ο αρχιφασίστας. Είπε: «Δεν ξέρω γιατί με λένε αρχηγό των φασιστών του σχολείου. Θέλω να σταματήσει όλο αυτό, γιατί στο σχολείο ερχόμαστε για να μάθουμε. Πρέπει να ηρεμήσουν και οι δύο πλευρές. Αν εγώ έχω πει σε κάποιους κάποια πράγματα παραπάνω, τα παίρνω πίσω και ζητάω συγγνώμη. Αυτά δεν ανή-

κουν στο σχολείο». Μετά μίλησε ένας άλλος από τους φασίστες και είπε: «Αν υπάρχει κανείς που ξέρει τα παιδιά (ενν. τους antifa) να τους πει να μην έρθουν γιατί εμείς θα σταματήσουμε». Μίλαγε σε φάση «εμείς το κόβουμε, να το κόψουν κι αυτοί». [...]

Όσο πέρναγαν οι μέρες, το κλίμα ηρεμούσε. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι οι φασίστες καταλάβαιναν ότι «ρε φίλε δε μας παίρνει». Είδαν ότι απέναντί τους υπήρχε κάτι δυνατό. Ακόμα και που σβήσανε μερικά συνθήματα, και πάλι το έκαναν φοβισμένα. Όντως, φίλε, οι τύποι ηρέμησαν. Κι όταν μετά από κάποιες ημέρες κάποιοι φασίστες (όχι οι δικοί μας) μπήκαν μες στο σχολείο και έβαψαν «Μακεδονία Γη Ελληνική», τα φασιστάκια, όχι μόνο δε χάρηκαν, αλλά είχαν φάτσες «πω! τώρα τη γαμήσαμε...».

Τόσες ημέρες μετά το πράγμα πλέον έχει κουλάρει. Θέλω όμως να πω ένα περιστατικό: ένας βλάκας απ' την πρώτη λυκείου φώναξε ένα φασιστοσύνθημα την ώρα της γυμναστικής, κάτι σε στυλ «με τα G3, γαμιέται η Τουρκία». Τον φώναξε η διευθύντρια στο γραφείο της και του είπε ότι την επόμενη φορά έχει αποβολή. Σα να έχει χαμπαριάσει ότι κάπου έχει γίνει ένα λάθος. Σαν κάτι να έχει αλλάξει.

ΣΥΜΦΩΝΩ ΡΕ ΠΑΙΔΙΑ (22 ΜΑΡΤΗ 2018)

Το ξαναλέμε. Ποτέ κανείς δεν ξέρει επακριβώς το βαθμό διεισδυτικότητας όλων αυτών που κάνουμε. Τι σκέψεις παράγει μια αφίσα κολλημένη στον τοίχο; Σε ποιους και για πόσο; Τι γίνεται μια προκήρυξη που μοιράζεται σε μια πολυκατοικία; Ενδιαφέρει κανέναν ή περνάει απαρατήρητη «σαν κακής ποιότητας διαφημιστικό»;

Ο κύριος που ήρθε στην εκδήλωσή μας, τρεις ημέρες μετά την παρέμβασή μας στο 1ο Λύκειο Καλλιθέας ήταν μια έμπρακτη απόδειξη για το ότι ο λόγος έχει δύναμη. Μας έπιασε στο τέλος και μας είπε ευγενικά: «Τι έγινε στο 1ο ρε παιδιά; Είναι τόσο άσχημα τα πράγματα; Πώς διάολο γίναμε έτσι; Πάει ο γιος μου στο λύκειο, πήρε το χαρτί που μοιράσατε και το 'φερε σπίτι. Το διάβασα και 'γω κι η γυναίκα μου. Τι να πω; Συμφωνώ ρε παιδίό... Κι ο γιος μου συμφωνεί... Μια φορά τον είχαν πιάσει

αυτοί που λέτε και του λέγαν για τη μπλούζα του. Έχει πάρει μια μπλούζα με μια καρδιά κόκκινη και γύρω γύρω έχει έναν άνθρωπο μαύρο, έναν λευκό, έναν κίτρινο, έναν καφετί, έναν κοκκινωπό. Ξέρεις, ότι έχουμε πολλά χρώματα, αλλά οι καρδιές όλων μας είναι ίδιες. Δεν το πίστευα ότι μπορεί κάποιος να διαφωνεί με μια τέτοια μπλούζα...».

Κάθε φορά που γνωρίζουμε ανθρώπους που μας μιλάνε για κάτι από όλα όσα κατά καιρούς έχουμε κάνει, προσπαθούμε να αλιεύουμε κάθε λεπτομέρεια που μας αφορά. Δεν το κάνουμε από αυταρέσκεια. Είναι ένας απ' τους ελάχιστους τρόπους που διαθέτουμε για να ελέγχουμε το αποτέλεσμα της δουλειάς μας. Ένας τρόπος ερασιτεχνικός, προφορικός, στο πόδι - ο δικός μας τρόπος να παίρνουμε κουράγιο και να συνεχίζουμε.